

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXIV.

ČÍSLO 8

AUGUST 2016

Hriešnikov napomínať

Zodpovednosť proroka - Farský deviatnik - Detské tábory
Prievadzská púť - Rozhovor s kaplánom - Môj postoj je rozhodujúci

Denný letný tábor detí z farnosti Prievidza - mesto, 11. - 15. júla 2016

Zodpovednosť proroka

„Ak poviem bezbožnému: Bezbožný, zomrieš, a ty mu nebudeš dohovárať, aby sa odvrátil od svojej cesty, on, bezbožný, zomrie pre svoju nepravosť, ale teba budem brať na zodpovednosť za jeho krv.“ (Ez 33,8)

Tieto slová hovorí Boh prorokovi a týkajú sa každého jedného z nás, ktorí sme kresťanom dostali účasť na živote Krista kňaza, proroka a kráľa. Napomínať hriešnikov, čo je témou tohto čísla, patrí k prorockej úlohe každého kresťana. Ide o zjavovanie Božej vôle na zemi. Zjavovanie toho, čo Boh žiada a čo odmieta.

Ako však mám vedieť, ako mám poznať, čo si Boh žiada a čo odmieta, čo sa mu protiví? Boh začína prorokovi hovoriť takto: „Keď budeš počuť z mojich úst slovo, napomeň ich v mojom mene.“ (Ez 33) Najprv treba pozorne počúvať Pánovo slovo. Prorok vždy najskôr počúva Božie slovo. Práve ono nám zjavuje, aký život človeka sa Bohu páči a aký nie. Tiež máme počúvať vyjadrenia Cirkvi, jej učiteľského úradu pod vedením pápeža, kde Duch Svätý vedie jeho a kolégium biskupov, aby učili pravdivo vo veciach viery a mravov.

Pred Bohom nesieme vzájomnú zodpovednosť. Nemôžeme byť ľahostajní voči životu v hriechu, nech sa dotýka kohokoľvek. Či je to niekto v mojej rodine, v práci, alebo v spoločenstve mojich priateľov a známych, ale tiež v spoločenstve ľudstva ako takého. Túto prorockú úlohu „hriešnych napomínať“ nám predkladá Cirkev, keď hovorí o skutkoch milosrdenstva. Nachádza sa na prvom mieste medzi skutkami duchovného milosrdenstva a je rovnako dôležitý pre život ako hladných kŕmiť a smädných napájať. Dôležitý pre náš život na zemi a ešte dôležitejší v otázke večného života.

Viem, ono sa to môže celkom ľahko písať a hovoriť, no ťažko sa to uskutoční. Neraz sa cítim vinní, keď napomínáme. Viem, že do toho všetkého vstupuje strach a možno aj u niekoho pocit nehodnosti

- čo je zvláštne, osobitne pri rodičoch, napomínajúcich svoje deti. Máme strach a cítime sa nehodní, pretože vieme, čo sa píše: „Nesúďte aby ste neboli súdení... Vyber najskôr brvno z vlastného oka...“ (Mt 7,1.5; porov. Lk 6,37.42) alebo „Kto je bez viny, nech prvý hodí kameňom“ (porov. Jn 8,7). Cítime a priznávame, že naše napomínanie neraz vyzerá ako hádzanie kameňov; že to už nie je napomínanie, ale odsúdenie. Ale preto nemôžeme mlčať. Áno, vynesenie rozsudku smrti, to je to, čo sa nám zakazuje. Napomínanie, ktoré sa nám prikazuje, však znamená dať šancu na život. Napomenúť znamená odsúdiť skutok a nie človeka. Hovoriť o tom, že to, čo urobil alebo ešte stále robí, je zlé. Nehovoriť, že on je zlý, pretože čosi urobil.

Vedomý si svojej povinnosti pomôcť, poradiť a usmerniť, vyprosujem pre nás silu Ducha Svätého vziať na seba túto prorockú úlohu. Prosím o múdrosť, aby to naše napomínanie bolo jemné, citlivé, diskrétné a zároveň naliehavé. Tak, ako keď Boh prehovára do našich životov - nie v búrke, nie v ohni a nie vo víchre.

Marián Husár, kaplán

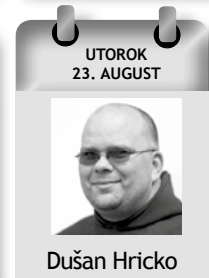
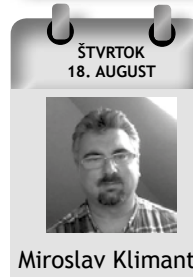
Pozývame na farský deviatnik s rodákmi z našej farnosti

Minulý rok sa začala pekná tradícia slávenia farského deviatnika pred slávnosťou patróna našej farnosti, svätého Bartolomeja (24. august). Nejednen veriaci bol potešený a povzbudený prítomnosťou aj slovami kňazov, ktorí kedysi pôsobili v tejto našej farnosti ako kapláni či diakoni.

Aj tento rok chceme našich veriacich pred sviatkom sv. Bartolomeja potešiť, ale najmä pripraviť na deň, kedy si pripomenieme titul farského chrámu. Rozhodli sme sa teda ku nám pozvať kňazov pochádzajúcich z tejto našej farnosti. Večerné sväté omše prídu slúžiť deväti naši rodáci:

Veríme, že prijmete naše pozvanie a necháte sa povzbudiť slovami kňazov, ktorí majú svoje korene priamo medzi vami.

Marián Husár, kaplán

V Daddy´s cafe prezentovali seminár Otcovo srdce

Vo štvrtok 23. júna navštívil Daddy´s cafe anglický tím Robert a Vicki de Hoxar spolu s Jenny a Mike Proudler. Odprezentovali päťdňový seminár Otcovo srdce (Father´s heart), ktorý sa na Slovensku koná už od roku 2008.

Viac ako dve hodiny ich rozprávania patrili témam semináru ako Otcovo prijatie, láska či uzdravenie zo sirotstva. Členovia tímu pútavo svedčili o osobnom obrátení a o pôsobení Ducha Svätého v ich živote.

Miesto a termín konania semináru Otcovo srdce v Prievidzi je naplánovaný v Daddy´s cafe v dňoch 10. - 15. februára 2017. Viac informácií nájdete na internetovej stránke: seminarotcovosrdce.sk

Po prezentácií a rozhovoroch nasledovali modlitby a chvály vedené Lámačskými chválami, pri ktorých nechýbala burácajúca atmosféra a nadšenie.

Žofia Hakošová

Denný tábor prebiehal v duchu milosrdenstva

Od 11. do 15. júla pobudli v dennom letnom tábore aj deti z farnosti Prievidza-mesto. Tábor sa niesol v znamení hesla „Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo“ a všetci doň vstúpili plní očakávaní.

Každé ráno sa začínalo modlitbou a deň sa končil svätou omšou. Tu deťom pán kaplán Marián Husár postupne priblížil jednotlivé skutky telesného milosrdenstva.

V pondelok účastníkov tábora čakalo väzenie a priateľ Samo, ktorý ich už netrpezlivo čakal spútaný v mestskom parku. Deti ho mali za úlohu oslobodiť, čo sa im po splnení niekoľkých úloh spoločnými silami aj podarilo.

Ďalší deň sa niesol v duchu témy: Bol som nahý a zaodeli ste ma. Patrónom dňa sa stal sv. Martin, ktorý daroval chudákovi svoj plášť. Neskôr spoznal, že plášť daroval samotnému Ježišovi. Keďže bolo krásne počasie, animátori sa spolu s deťmi vybrali aj na kúpalisko Dúha v Partizánskom. Všetci si vychutnávali hrejivé slnko a šantenie v bazénoch a na toboganoch. Avšak animátorom počas hier zmizlo oblečenie. Našťastie spoločnými silami a pomocou indícií deti veci našli, a tak animátori nemuseli ísť domov len v plavkách.

V stredu mali deti za úlohu pomôcť uzdraviť Majku, ktorú prepadli zbojníci. Naučili sa, ako privolať sanitku a základy prvej pomoci a stali sa z nich malí záchráni.

Vo štvrtok deti čakala ťažká úloha: Bol som hladný a nasýtli ste ma. Plné očakávaní sa vybrali do ZOO. Najprv im v zooškole porozprávali zaujímavosti o jej nepochopiteľných obyvateľoch - opiciach, potom si mohli pohľadať chameleóna a afrického slimáka. Celí natešení prešli bránou ZOO a zbadali hrajuce sa levy, opice, slony, tukana, motýle... Po toľkom chodení boli už všetci hladní ako vlci, keď tu zrazu prišiel pán kaplán Janko Jáger a doniesol im obed.

Týždeň sa chýlil ku koncu a deti čakala posledná úloha: Bol som pocestný a prichýlili ste ma. Vláčik ich odviezol do Veľkých Bielic, odkiaľ pešo pokračovali až do Brodzian. Cestou stretli strateného rybára Pepu. Deti ho pomocou mapy a rôznych indícií ukrytých v parku dovedli až ku kaštielu, kde ich čakala sladká odmena.

Účastníci denného letného tábora prežili úžasný týždeň plný zábavy a hier. Spoznali nových kamarátov a naučili sa, že Boh sa o nás stará a pozýva aj nás, aby sme mali starosť jeden o druhého. Zvlášť na to, ako sa o nás stará Boh, boli zamerané sväté omše. Na záver každej z nich deti dostali malý predmet, ktorý im mal pripomínať danú tému dňa: kľúčik s medailou sv. Benedikta, kúsok bielej šatky a v nej zabalené Jezuliatko, liek pre dušu Mizerikordín bambino, malú knižočku citátov z Božieho slova, modlitbu požehnaní príbytku a všetkých, čo doň prichádzajú, odchádzajú či v ňom zostávajú. Veľká vďaka patrí všetkým, ktorí sa podieľali na príprave tábora, pánom kaplánom Mariánovi a Jankovi, animátorom a sponzorom.

Text a foto: Martina Stančíková

Svedectvo účastníkov pešej púte na Staré Hory

Z Chrenovca na Staré Hory

Spoločenstvo sv. Jána apoštola pozýva v dňoch 11.-13. augusta 2016 všetkých mariánskych ctiteľov na **5. ročník pešej púte z Chrenovca na Staré Hory**. Trasa púte vedie od Kostola sv. Michala v Chrenovci cez Jalovec, Ráztočno, Sklené pri Handlovej, Dolnú Štubňu, Turčianske Teplice, Čremošné, Košariská, Kráľovú studňu, Ramzinú a Tureckú na Staré Hory. Ideme po štátnych i horských cestách a chodníkoch. Púť je stredne náročná, zvládnu ju i deti, prípadne starší pútnici v dobrej kondícii. Na púť je možné prihlásiť sa telefonicky na čísle 0905 623 805. Účastnícky poplatok 20 eur pre dospelých, 13 eur pre študentov a mládež do 18 r., deti do 6 r. majú účasť zdarma. Prevoz batožiny a turistické ubytovanie je zabezpečené!

Minuloročnú púť sprevádzalo veľmi prajné počasie, nepálilo slnko, ani nepršalo. Išlo sa nám naozaj príjemne. Celú púť nám spríjemňovalo sprievodné vozidlo, ktoré sa, častejšie ako po iné roky, stretávalo s nami, pešími pútnikmi, počas prestávok na občerstvenie.

Počas celej púte bola možnosť pristúpiť k sviatosti zmierenia v originálnej „Spovednici na nohách“, kde spovednú službu vykonávali naši pátri Zbigniew a Matej. Po strastiplnej ceste po asfalte - niektorých z nás z toho ohromne boleli nohy - sme uzreli náš prvý cieľ. Ubytovali sme sa. Deti to už veľmi dobre poznajú - telocvičňa, laná, priestor, naháňačka, skrývačka a už nasledoval program: večery, v malých skupinkách sme preberali, čo nás vzd'ahuje od Pána. Ďalej nasledovala večerná svätá omša a odpočinok.

Ráno sme začali modlitbou ranných chvál. Zbalili sme sa, batožinu sme naložili na auto a vyrazili sme do hája. Aj napriek bolestiam nôh z predchádzajúceho dňa sme zvládli veľmi dobre aj náročnejší úsek cesty. Na Kráľovej Studni rástli ešte jahody a čučoriedky, čo využili hlavne deti na spiestenie jedálnička. Po večeri v hoteli nasledovala svätá omša s modlitbou vešpier a deň sme zakončili pobožnosťou krížovej cesty na symbolickom cintoríne.

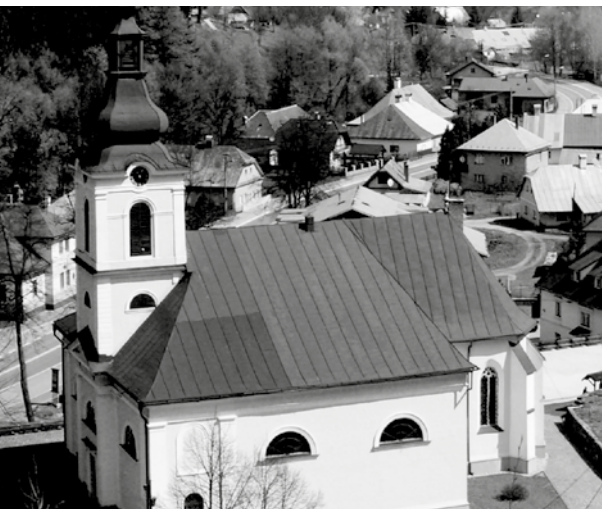
Aj tretí deň sme začali rannými chválami. Čakal nás posledný úsek chôdze. Zostup cez Malú Krížnu do Tureckej a na Staré Hory. Počas putovania nás pozdravovali domáci obyvatelia. Pri niektorých je vidieť, že si už naša púť našla cestu do ich „kalendára“ - aj keď sa fyzicky do nej nezapoja, spomínajú na minulé ročníky a pýtajú sa, či pôjdeme tadiaľto aj na budúci rok.

Konečne. Konečne? Alebo: „To už?“ Je tu cieľ. Staré Hory, Kostol Navštívenia Panny Márie - Bazilika minor, svätá omša. Ružencové schody. Studnička. Svedectvá. Rozlúčka. A zároveň pozvánka na ďalšiu pešiu púť.

Áno, všetko sa raz skončí. Aby mohlo niečo nové začať.

Panna Mária, vyslyš naše prosby. Ďakujeme!

Rodina Franeková

Prievidzská púť k Nanebovzatej Panne Márii v Roku milosrdenstva 13. - 14. august 2016

Sobota 13. 8. 2016

- 16.30 Slávnostný sprievod z Kostola sv. Bartolomeja na Mariánsky vršok
18.00 Svätá omša - dekan Vladimír Slovák (Mariánsky vršok)
19.15 Akatist k presvätej Bohorodičke
20.00 Chvály - kapela Heartbeat
22.00 Svätá omša - Radovan Hasík, komunita Emanuel (Mariánsky vršok)
23.00 Adorácia

**„Jeho milosrdenstvo
z pokolenia na pokolenie
s tými, čo sa ho boja.“
(Lk 1, 50)**

Nedeľa 14. 8. 2016

- 07.30 Svätá omša - Ján Jáger (Mariánsky kostol)
09.15 Modlitba slávnostného ruženca (Mariánsky vršok)
10.00 Slávnostná svätá omša - Michal Zamkovský CSsR, misionár milosrdenstva (Mariánsky vršok)
16.00 Deň farnosti - športovo-oddychové popoludnie (SOŠ Ul. T. Vansovej) súťaže pre deti, tvorivé dielne, guláš, futbalový zápas, hudobná skupina Necpalanka
Spoločnosť priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar /Deň otvorených dverí/

*Počas sobotného a nedeľného programu
bude možné v Mariánskom kostole pristúpiť k sviatosti zmierenia*

Časy ostatných „nedeľných“ sv. omší vo farnosti: farský kostol - nedeľa 18:00, piaristický kostol - sobota 18:30; nedeľa 6:45, Zapotôčky - sobota 18:00; nedeľa 8:00, 10:00, 19:00

Deti od piaristov prežili týždeň na Skalke

V dňoch 10. - 16. júla strávilo 90 detí z piaristickej školy v tábore v Skalke pri Kremnici. Počasie im prialo, a tak mohli väčšinu dní prežiť v krásnej prírode.

Tohtoročná téma tábora Prví kresťania bola spojená s mottom: „Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu.“ (Sk 4,32). Deti sa s pomocou animátorov snažili prekonávať rôzne prekážky a mať pri tom zapálené srdce podobne ako prví kresťania, ktorí neváhali za svoju vieru položiť aj život.

Tábor v Skalke bol požehnaným časom plným radosti, hier a nových priateľstiev. Nezabúdalo sa počas neho ani na sv. omšu, ktorú každý večer slúžil páter Ján Hríb SchP. Účastníkom tábora nezostáva iné, ako ďakovať Bohu za krásne chvíle prežité v spoločenstve plnom dobroty a lásky.

Text: Alena Debnárová

Foto: Ján Hríb SchP

Skautky a skauti táborili neďaleko Hornej Vsi

Nevšednú romantiku táborenia v prírode pod stanom si skúsilo viac ako 40 účastníkov letného skautského tábora. Prievidzskí skauti ho zorganizovali v dvoch turnusoch od 17. do 31. júla 2016 na svojom obľúbenom táborisku pri obci Horná Ves.

Tábor si skauti museli sami vybudovať na zelenej lúke. Starší dobrovoľníci pomáhali mladším pripraviť všetko tak, aby tábor dobre fungoval. Od stanov na bývanie, poľnej kuchyne, cez umyvárky, indiánsky stan až po latríny. „S vybudovaním tábora, jeho prevádzkou a ukončením sa spája mnoho pomerne náročných činností. I napriek námahe je však krásne, že sa vďaka tomu vytvárajú priateľstvá, pri ktorých sa starší a mladší prirodzene vzájomne od seba učia,“ hovorí Peter Melicherčík, vodca 1. oddielu skautov Školení profesionáli.

Náplňou skautského tábora boli súťaže medzi družinami, športovanie či turistika. Nechýbali ani tradičné nástupy a táboráky. Stravu si skauti pripravovali

v poľnej kuchyni, kde si deti samy skúšali svoje kuchárske umenie.

Dôležitým pilierom skautskej výchovy je aj vzťah k Bohu. Skauti sa snažia v prírode nielen táboriť, ale si aj uvedomovať, že je dielom Stvoriteľa. Aj preto v tábore nechýbali ani sväté omše v prírode, ktoré skautom odslúžili pozvaní kňazi - Tomáš Kuník a Branislav Markovič.

„Božiu blízkosť si okrem nádhery prírody uvedomujeme aj vďaka počasiu. Tento rok sme ju cítili pri balení tábora. Silná búrka naše táborisko akoby zázrakom obišla a mohli sme všetko bez problémov dobaľiť. Bol to zážitok, že sa Boh o nás takto postaral,“ dodáva na záver Peter Melicherčík.

Alojz Vlčko

V Chrenovci sa usídlili kresťanskí hedonisti

V dňoch od 25. júla do 30. júla sa v Chrenovci pod vedením pátra Mareka Kotrasa SchP uskutočnil tábor pre deti z Piaristickej Spojenej školy Františka Hanáka. Bol určený hlavne pre žiakov ôsmeho ročníka ZŠ a terciu. Jeho hlavnou myšlienkou bol „kresťanský hedonizmus“.

Na rozdiel od antického hedonizmu sa deti mali naučiť užívať si život naplno čo najdlhšiu dobu, nielen počas života tu na zemi, ale i pre večnosť. Vďaka skvelému prostrediu a vydarenému počasiu si mohli užívať spoločný čas pri športovaní, hrách a rôznych disciplínach.

Pre kresťanských hedonistov bola samozrejmosťou každodenná svätá omša, ranná modlitba a sviatosť zmierenia. V stredu sa vybrali na Bralovú skalu a vo štvrtok absolvovali nočnú hru v priestoroch piaristickej školy. Medzi najzaujímavejšie športové aktivity tábora patrili napríklad mokrý volejbal, futbal vo dvojici a chvosty. Na záver tábora navštívili miestnu cukráreň a ako praví hedonisti si vychutnali sladkú maškrtu.

Veríme, že všetkým účastníkom tábora

sa bude aj naďalej dariť užívať si život naplno tak, aby si ho užívali po celú večnosť.

Text: Marianna Gúčiková, Róbert Krkoška
Foto: Marek Kotras SchP

Dnes na slovíčko s novým kaplánom Jánom Jágerom

Hriňová mu voňala detstvom. A Prievidza...?

„Vo zvitku knihy je napísané o mne, že mám plniť tvoju vôľu. A to chcem, Bože môj, hlboko v srdci mám tvoj zákon.“ (Ž 40, 8-9)

Náš nový pán kaplán Janko, rodák z Lieskovca pri Zvolene, prišiel k nám z prvej kapláňky v Hriňovej. Za sebou má aj rok charitatívnej služby v anglickom Birminghame. Detstvom mu však vonia skôr kosenie a chov zvierat. Miluje varenie piva a včelárstvo. Žasne nad Božou tvorivosťou. Rád si zabehá a mladých chce k Ježišovi pritáhnúť radosťou zo života s ním.

▪ **Čo myslíte, kto mal najväčšiu zásluhu na tom, že ste sa stali kňazom?**

Myslím si, že moji rodičia. K rozhodnutiu stať sa kňazom ma možno trochu paradoxne viedol príklad ich života, to, ako žili svoje povolanie manželov a rodičov. Sú pre mňa veľkým životným vzorom vo vernosti povolaniu, v službe druhým, vo viere v Boha...

▪ **Aké boli roky vášho štúdia?**

Boli to krásne roky. V seminári som sa cítil veľmi dobre.

▪ **Po tretom roku ste štúdium prerušili...**

Dávno predtým ma lákalo ísť niekam do zahraničia, a preto som si povedal, že teraz alebo nikdy... Celé to bolo trochu bláznivé, keďže som vôbec netušil, do čoho vlastne idem. Došlo mi to až po mojom príchode do Anglicka, keď som si uvedomil, ako biedne som na tom s mojou angličtinou. Rozumel som veľmi málo, a ešte menej som dokázal zo seba dostať. Našťastie som mal okolo seba milých ľudí, ktorí mali so mnou trpezlivosť a pomohli mi prekonať tento šok.

▪ **V čom vás tá skúsenosť obohatila?**

Po jazykovej stránke, ale aj v novom pohľade na ľudí iných národností, kultúry, náboženstva. Pracoval som ako dobrovoľník v ústave pre mentálne postihnutých a tiež v miestnej charite. Úžasná skúsenosť! Jediné, čo ma mrzí, je to, že som nevyužil možnosť zostať vonku ešte jeden rok.

▪ **Za kňaza vás vysvätili v Banskej Bystrici 15. 6. 2013 spolu s našim predchádzajúcim kaplánom Dušanom Rončákom. A poslali vás do Hriňovej...**

dzajúcim kaplánom Dušanom Rončákom. A poslali vás do Hriňovej...

Zalúbil som sa do nej až „po uši“. Keďže mám rád prírodu, tak to bolo najmä prostredie Podpoľania, ktoré mi učarovalo, ale tiež tamojší ľudia. Bol mi veľmi blízky ich spôsob života - teda to, že mnohí z nich sa ešte stále venujú poľnohospodárstvu či chovu domácich zvierat. Cítil som tam takú vôňu svojho detstva. V súvislosti s mojím prvým pôsobením mi nedá nespomenúť tamojšieho p. farára dp. Štefana Gallika. Je to vzácny človek a kňaz, ktorý mi bol veľkou oporou v kňazských začiatkoch.

▪ **Čo robievate vo voľnom čase?**

Pre mňa je výborným relaxom manuálna práca. Veľmi rád kosím, samozrejme, len s kosačkou. (Smiech.) Asi som poznačený detstvom. Vtedy som to bral ako povinnosť, teraz sa z manuálnej roboty teším. Medzi moje záľuby patrí výroba rôznych domácich produktov, napr. varenie piva.

Fascinuje ma tiež svet včiel, aj keď na túto záľubu momentálne nemám dostatok času. Okrem toho si rád idem zabehnúť. Najradšej niekam do prírody. Prievidzský Lesopark je pre mňa úplný ideál.

▪ **Stretávate sa s bratom Dominikom?**

Stretávame, celkom pravidelne. Najčastejšie asi v otcovej dielni, pri práci v strýkovej vinici či pri zvelaďovaní našej chaty na Podpoľaní.

▪ **Hovoríte, že Boh je kreatívny. Ako to myslíte?**

Každý deň mi prichystá nejedno prekvapenie. Snažím sa objavovať ho v krásne stvorení, v ľuďoch, ktorých stretám, v tom, čo život prináša. Práve v týchto dňoch to pociťujem tak intenzívnejšie, keďže je okolo mňa viac toho nového. Toto moje vnímanie Boha vychádza aj zo spätného pohľadu na môj život, na jeho jednotlivé etapy. Aj keď začiatky boli nie vždy ľahké, na konci som vždy videl, ako veľa mi to dalo. Tieto skúsenosti ma vedú k tomu, aby som Bohu viac ďakoval a dôveroval.

▪ **Ako možno podľa vás znovu privádzať mladých ku kresťanstvu?**

Tak, že budú na nás vidieť radosť z viery, radosť z toho, že sme kresťanmi. Zdá sa mi, že aj Svätý Otec František často o tom hovorí. Dovolím si zacitovať jeho slová: „Kresťan, to je muž či žena radosti, muž či žena s radosťou v srdci. Nieto kresťana bez radosti! Občiansky preukaz kresťana je radosť, radosť evanjelia, radosť byť vyvolení Ježišom, zachránení Ježišom, obnovení Ježišom, radosť tej nádeje, že Ježiš nás očakáva, radosť, ktorá sa - aj v krížoch a v utrpení tohto života - preja-

vuje inakším spôsobom: pokojom v istote, že Ježiš nás sprevádza, že je s nami.“

▪ **Privítali sme vás v našej farnosti v Roku milosrdenstva. Aké bolo privítanie Prievidžanmi?**

Privítanie bolo milé. Cítim sa medzi vami veľmi dobre.

▪ **Tešíte sa na spoluprácu s pánom dekanom Vladimírom a pánom kaplánom Mariánom?**

Teším. Veľmi. Začína sa pre mňa niečo nové a verím, že aj v tejto oblasti sa prejaví Božia kreativita.

Pán kaplán Janko, vyprosujeme vám požehnané chvíle plné Božej lásky a síl Duchu Svätého vo vašom kňazskom živote a hlavne tu, v Prievidzi.

Anka Gálová-Vavrová
Foto: archív Jána Jágera

Ján Jáger sa narodil 5. februára 1986 vo Zvolene ako štvrté zo siedmich detí Ivana a Marty. Druhý v poradí je jeho brat Dominik, ktorý je tiež diecéznym kňazom. (Bol kaplánom vo farnosti Prievidza-Zapotôčky.) Detstvo prežil v Lieskovci pri Zvolene. Rodičia dávali deťom veľkú slobodu v rozhodovaní, no viedli ich k práci a zodpovednosti. Už v detstve mali rozdelené služby, napr. na hospodárstve pri sušení sena. Po skončení základnej školy vyštudoval gymnázium vo Zvolene. Vtedy spoznal, že chce slúžiť Bohu i ľuďom. Rok pracoval ako dobrovoľník vo Zvolene. Potom nastúpili spoločne s bratom Dominikom na štúdiá do kňazského seminára Františka Xaverského v Badíne. Za kňaza bol vysvätený v roku 2013.

Môj postoj je rozhodujúci!

Skutok duchovného milosrdenstva „hriešnikov napomínať“ vôbec nie je ľahký. Mnohí vnútorne riešia dilemu, ako napomenúť niekoho, kto koná nesprávne - či už v rodine, alebo na miestach, kde človek trávi väčšinu dňa.

Ako napomenúť niekoho, kto zjavne koná nesprávne ?

Ak chceme niekoho upozorniť na jeho zlé správanie alebo postoje, je dôležité sa v prvom rade neunáhliť. Tu aplikujeme Ježišovu výzvu: „Ako môžeš povedať svojmu bratovi: ‚Brat môj, dovol, vyberiem ti smietku, čo máš v oku,‘ keď vo svojom vlastnom oku brvno nevidíš? Pokrytec, vyhod' najprv brvno zo svojho oka! Potom budeš vidieť a budeš môcť vybrať smietku, čo je v oku tvojho brata.“ (LK 6,42)

Ak chcem poukázať na niečiu chybu, vždy musím najskôr upriamiť pohľad na seba, do svojho vnútra. Skúmať svoje postoje, v pravde sa pozrieť na svoje zlyhania v danej oblasti a úprimne si priznať svoju hriešnosť. Pretože **napomínať môže len pokorný človek**, aj to iba s pridaním lásky a taktnosti. Iba takto napomenutie môže priniesť ovocie zmeny. Naopak, pyšný človek sa náhli v napomínaní, „vyberá smietku z oka bližneho“, hoci sám sa neskúmal, či je jeho pohľad čistý. **Pyšný človek napomenutím raní a neprivedie ku zmene!**

Keď obedujeme parené buchty a niekto má na líci lekvár, je rozdiel, ako mu to povieme. Nepovieme: „Pozri aký si špinavý!“, ale skôr jemne upozorníme: „Máš niečo na líci.“ Neupozorniť v tomto prípade je prejav toho, že nám na tom človeku nezáleží. A naopak, keď taktne naznačíme, že niečo nie je v poriadku, prejavujeme tým druhému službu.

V rodine

Často sa dnes stretáme s tým, že sa niekto trápi nad niekým z rodiny, kto žije nesprávne, alebo je na zlej ceste. Vidíme to a trápi nás to. A potom príde nejaká vyhrotená situácia, kedy sme pod tlakom a v hneve si vyčítame veci. To je ten najhorší spôsob, ako si povedať, čo nám vadí. Vtedy si naj-

viac vzájomne ubližujeme - to všetci vieme. Ale i tak je realita taká, že v napätej situácii

vybuchneme a nešetříme slovami a výčitkami. Tu těžko hovorit' o nejakom láskavom pobádaní ku zmene, alebo o napomenutí v atmosfére lásky.

No nás bolí srdce, keď vidíme, že niekto blízky svojím správaním ubližuje sebe alebo iným, keď opúšťa vieru, alebo robí očividné zlo. Najhoršie je to znášať, keď sme toho

súčasťou, keď sa tomu nedá vyhnúť, lebo žijeme pod jednou strechou. Avšak ak sme mu to už hovorili, ak ten môj pokrvný príbuzný už dobre vie o mojej nespokojnosti a pozná môj postoj, tak prichádza na rad iná zásada: „*Viac hovor s Bohom o ľuďoch ako s ľuďmi o Bohu.*“ Pretože ak našich blízkych svojimi radami a výčitkami už skôr znervózňujeme, a vieme, že nemôžeme zmeniť danú situáciu, tak prichádza na rad obrátiť kartu. Závažnejšie, keď sa modlíť. To, samozrejme, neznamená, že keď človek začne mlčať, súhlasí s daným konaním. Znamená to zmenu „ťažiska zbrane“. **Vytrvalá modlitba** je jednou z najsilnejších duchovných zbraní. A preto sa musíme v takých situáciách chopiť práve nej a vytrvalo sa modliť.

Medzi priateľmi, v škole alebo v zamestnaní

V prostredí, nie pokrvnom, sa to trochu líši. Tu má väčšiu silu príklad a jasný postoj k veciam. To je to, čo vyrušuje druhých, a zároveň postupne môže priviesť k zmene postojov a správania.

V škole si pre svoje postoje niekto užije posmech a nepochopenie. Ale ak to dokáže znieť, jeho vytrvalosť v pravý čas prinesie ovocie.

Takisto v zamestnaní - kolegovia ľahko vypozorujú vnútorný postoj a hodnoty človeka. A tu je veľký priestor pre prejavenie duchovného milosrdenstva. Ani nie slovami, ale skutkami. Skutky človeka volajú hlasnejšie ako slová.

Máme skúsenosť, že my, kresťania, sme v spoločnosti preverovaní. Prítom keď sa nenecháme odradiť, stávame sa soľou medzi ľuďmi. Sme tými, o ktorých druhí „narážajú“ a zostávajú „vyrušení“. A to je tiež forma napomínania. Ak môj život zasahuje druhých okolo mňa, vyrušuje ich a vzbudzuje otázky, tak už plním svoju úlohu kresťana vo svete.

Michal Paluch SchP

Hriešnikov napomínať

Anketa

„Netráp sa, ak niekto bohatne a ak sa poklad jeho domu zväčšuje.

Lebo keď zomrie, nič si nevezme so sebou, jeho poklad s ním nepôjde.“ (Žalm 49, 16-17)

Aby nám neotupelo srdce a zostalo mäkké a plné lásky...

Zaujímalo nás, aký majú Prievádzania postoj k napomínaniu hriešnikov. Počas bežných dní sme sa na to opýtali ľudí pri kostole a aj mimo neho. Pripravili sme vám niekoľko zaujímavých odpovedí.

Tonka: Napomínať niekoho je v prvom rade umenie. A väčšinou sa nám ani nedarí. Veľmi často človeka urazíme. Niekedy ani nemáme pravdu. Nevieme si vybrať čas, miesto a ani formu. Nedáme priestor na vysvetlenie a pochopenie. Napomenúť hriešnikov treba, ale musí v tom byť veľa pochopenia a lásky. Napomenutý nesmie stratiť dôstojnosť a nádej na zmenu. Nemôžeme povedať: „Si sprostý, robíš to zle!“, ale účinnejšie je ponúknuť iné riešenie, iný pohľad a možnosti. „Si slobodný človek, vyber si!“ Aj Boh nás napomína láskavo a trpezlivo...

Marta: Nikdy nevieme, ako ľudia zareagujú. Nesmieme druhého ponížiť ani ísť naňho zhurta, len s láskou. Páter Ján Lichtner povedal, že keď chceme niekoho napomenúť, treba sa zaňho najskôr modliť. Mat' k nemu lásku a nie sa hnevať.

M.: Nie raz sme kvôli tomu trpeli celá rodina. Musíme na to ísť s trpezlivosťou a odpustením. Nesmieme cítiť hnev, musíme si odpustiť, modliť sa a požehnať.

Anka: Hnevá sa na mňa neveriaca sestra kvôli dedičstvu. Odovzdávam ju pri sv. prijímaní Pánu Bohu. Modlím sa, aby pocítila Božiu lásku. Lahko je odsúdiť. Nehnevám sa na ňu preto.

Sr. Xavéria: Skutkom, slovom, modlitbou - ako povedala sestra Faustína.

Hedviga: Radiť sa s Duchom Svätým. niekedy je viac, keď nič nepovieme, modlíme sa a postíme. Lebo keď do človeka vrtneme, je to ešte horšie ako pichnúť do skunka. Treba sa učiť mlčať a dôverovať - Boh všetko obráti na dobro!

B.: Keď sa muž stretne so sesternicou, ktorá ho využíva, viem, že koná zle. Nemôžem mu to vysvetliť, iba deti. Nikdy nechápal, prečo má chodiť do kostola. Keď som dostala zápal pľúc, prišlo u neho k zmene. Ja som mu nemohla nič povedať, zasiahol Pán...

Paulína: Viezol nás taxíkom. Darovala som mu - taxikárovi - medailu. „Čo to je?“ Povedala som: „Panna Mária.“ Zvlhli mu oči a povedal: „Viete, som nepokrstený, lebo rodina sa po mojom narodení akosi nezhodla, boli rôzneho vierovyznania, nechceli si ublížiť a zostal som takto...“ Dala som mu aj ruženček. Dojatý ho prijal...

Modlievali sme sa ako pacientky na liečení po večeroch ruženec. Z jednej izby nás „vykúrili“ a aj z druhej. Išli sme za primárom, aby nám poskytol miestnosť na modlenie. Jednými dverami ma z kancelárie vyhodil a druhými som ho išla prosiť zas... Stalo sa. Bol evanjelik a predsa nám to napokon dovolil. Modlili sme sa zaňho a dala som mu krížik. Povedal mi: „Ste neodbytná a nemožná, no váš krížik mi visí nad posteľou...“

Na liečení sme sa stretávali so saleziánom, donom Jánom Tockým zo Žiliny. Prizývali sme ho na večerné modlitby a dostali sme od neho vždy požehnanie. Požehnával celý ústav a aj okolitú krajinu. Páter nás nenapomínal skoro vôbec, len nám žehnal a bol v neustálej modlitbe. Bol nám veľkým príkladom.

J.: Počas života v činžiakoch sa dá apoštolovať najmä vlastným životom. Keď niekto nechodí do kostola, poučovanie mu veľmi

nepomôže, možno je aj vo vnútri veriaci. Dnešná doba potrebuje osobné svedectvo a láskavý prístup.

Ľubomíra: Môj muž napomenutie neprijíma, má otupené srdce, možno z choroby... Myslím si, že by už bolo načase, aby ho utrpenie posunulo k Bohu bližšie. Ono ho aj posúva, no my to vidíme inak, lebo má odmietavé a arogantné správanie i napriek svojej slabosti. Dlho sa už nespovedal. Môj syn sa snažil prudkého otca napomenúť, veľmi to nezabralo. Začas bol krotší, modlíme sa ďalej zaňho a aj za nás, aby sme to vedeli zvládnuť.

Jeden pán chodieval okolo kostola a čítaval oznámenia o smrti a vždy podotkol, že to čaká aj na neho. „Ja som rád chodil v detstve na pohreby s mamou a teraz nie a nie zomrieť.“ Ja mu hovorím: „Vaše prosby za dušičky, ktoré ste odprevadili s mamou, urobili Bohu a dušičkám radosť.“ Dlho som sa za neho modlievala. Zmenil sa. Vždy som mu pripomínala, že na neho Pán Boh čaká s láskou, nie s hnevom, nech nemá strach. Stretávala som človeka, ktorý bol „starý komunista“, tvrdý ako žula. Prihovorila som sa mu, že by sa mohol vrátiť k náboženstvu svojej mamy a modlíla som sa za neho. Nakoniec sa starký vyspovedal a krátko na to zomrel.

Mária: Pri manželovi to nejde, inak by nastal doma cirkus. Denne sa za neho modlím.

Jozefína: Manžel sa nedá napomenúť, podľa neho sú všetci veriaci nenormálni. Je to veľmi bolestivé a ťažké. Treba vydržať a žehnať mu, aby sme sa raz stretli v nebi. Prosíme o to Pána a dôverujeme mu...

Elenka: Keď ma prosili o modlitbu a o rozhovor s rodinným príslušníkom, tak som mu vysvetlila, že sa dá aj inak žiť. Po dlhšom čase prišla Božia milosť. Ja som bola iba prostredník. Mala som z toho dobrý pocit na duši.

M.: Kedysi som robila, čo som chcela, bez zábran... Moje obrátenie bolo veľmi ťažké. Predtým som nerozumela Božím prikázaniam. Nevedela som, že Pán Boh sa na nás stále díva a miluje nás. Raz ma napomenula moja priateľka, aby som ju nečakávala z práce a radšej ju obišla, lebo som jej robila hanbu pitím. Nechápala som to, kým som nespoznala lásku Boha. Vrucne prosím o odpustenie ju i celú rodinu. Z kázní kňazov som sa veľa poučila, lebo kážu pravé Božie slovo. Ďakujem im za to!

Raz, keď som bola na sv. omši u pána farára Kuffu a dozvedel sa, čo zlé spravili jeho „deti“, povedal rovno z kazateľnice: „Ty, Jožo, čo si to spravil? Hybaj sem dopredu, nebudeš ty viac kradnúť káble!“ Jožo musel ísť na spoved' a káble vrátiť.

Som veľmi vd'ačná zasväteným osobám a sestričkám, pretože mi boli nápomocné pri obrátení. Modlili sa, nezvyšovali hlas a napomínali s láskou, aby sme nesklamali... Je veľmi dôležité pre výchovu dieťaťa mať milujúcu mamu a otca.

Ďakujeme účastníkom za otvorené odpovede a vám, čitateľom, za modlitby.
Anka G. Vavrová a Žofia Hakošová

Foto: Silvia Kobelová

Nebojme sa stretnúť Boha v človeku, vykonať fyzický aj duchovný skutok milosrdenstva! Nebojme sa hriešnikov napomínať. Treba ich povzbudiť v tom, aby vytrvali v dobrom a modliť sa, aby sme my nepadli... Oslovovať perfekcionistov, kritikom a sebcou nastaviť zrkadlo...

Na okraj...

Tri otázky pre akademickú maliarku Oľgu Šarinovú

Akademická maliarka Oľga Šarinová žije a tvorí v Prievidzi. Za mnohé medzinárodné ocenenia jej prác spomeňme aspoň špeciálnu cenu s víťaznou palmou Ex Equo „Premio Giovanni Emergenti“ Za výnimočný zjav a mimoriadny prínos do medzinárodného výtvarného umenia na medzinárodnej výtvarnej súťaži v Taliansku v r. 2008 a uznanie za umelecký prínos na III. medzinárodnom sympóziu „Medzinárodný rok planéty Zem“ v Taliansku v r. 2009. Momentálne môžeme jej diela obdivovať v rámci výstavy Katedrála v Art galérii kina Baník.

1

Oplatí sa dnes výtvarníkovi špecializovať na náboženskú tvorbu?

Slovo „oplatí“ podsúva komerčný efekt. Či sa to oplatí, neviem posúdiť, keďže nepatrím k úzkej skupine vyvolených, ktorí výtvarne dotvárajú nové moderné kostoly. Odjakživa nosím v sebe túžbu výtvarne riešiť aspoň raz v živote sakrálnej priestor. Nevieam, či sa mi niekedy táto túžba naplní. Ale pod'me k voľnej sakrálnej tvorbe, ktorej som verná od vysokoškolských štúdií až dodnes. Napriek tomu, že to v bývalom režime prinášalo nemalé úskalnia a represálie. Dnes je sakrálna tvorba v kurze rovnako ako návšteva kostolov. Slovo „oplatí“ pozmením na „naplňa“. Výtvarníka i vnímateľa. Význam umenia nepotrebuje vysvetlenie. Je samozrejmé tak, ako je samozrejmý život. Človek ho dostal do daru. V ňom sa prejavuje, čo tvorca v dobe, ktorú žije, pociťuje ako podstatné, hodné zobrazenia. Umelecké dielo by však malo niest' pečať nadčasovosti, ktorú stelesňuje Duch. Čo sa týka mňa, čo žijem, to tvorím - prichádza to „odinakial“ - presahuje ma to, a to pretavujem do umeleckého artefaktu, lebo musím. Tak, ako musím dýchať. Pre mňa je sakrálna tvorba vyznaním, modlitbou, rozhovom s Bohom, kontempláciou. Pomáha mi, povznáša ma, zušľacht'uje ducha a dúfam, že zušľacht'uje aj ducha vnímateľov. Aj keď sú moje diela odtlačkom prežitia vnímateľnej skutočnosti, vyjadrujú aj pôst videnia - vedú vnútornou cestou očistenia, ktorá so sebou prináša očisťovanie srdca, krásu tváre alebo aspoň ich lúč. Vnútorná katarzia - očista je základným poslaním umenia. Život aj vďaka tomu dostáva vyšší zmysel v duchovnom rozmere.

2

Ako sa podľa vás v súčasnom slovenskom výtvarnom umení poníma pravda a hriech?

Tu neexistuje zovšeobecnenie, záleží od individuálnej výpovede umelca. Každý má iné vnímanie pravdy, iné vnímanie hriechu, iný stupeň sebareflexie. Existuje tvorcom subjektívne vnímaná objektívna pravda, konfrontovaná so subjektívnym pohľadom vnímateľa, a to spolu stojí zoči-voči absolútnej pravde - Bohu. Keď hovorím o subjektívite výpovede, pri tvorbe kladiem na seba tri z môjho pohľadu zásadné požiadavky pravého umenia: úprimnosť, pravdivosť a čistotu. Úprimnosť vyžaduje, aby tvorca vychádzal sám zo seba - zo skutočností vnímaných, nažitých, premeditovaných do výtvarného posolstva. Úprimnosť znamená

odvahu a schopnosť obnažiť svoj vnútorný svet, s jeho slzami i smiechom, vlastné prežívanie, vlastné vízie a vlastný pohľad na skutočnosť. Znamená sebavyjadrenie, čo vylučuje preberanie cudzích pohľadov na život, čiže neúprimnosť, a tým aj nepravdivosť. Ak niečo nevyviera priamo zo srdca tvorcu, vnímaví ľudia to cítia. Pravdivosť v umení znamená viac ako vyjadrenie pravdy, jej zobrazovanie; je to pomenovanie plnosti skutočnosti a čistota napomáha k vnímaniu dobra a k odklonu od zla prostredníctvom umenia.

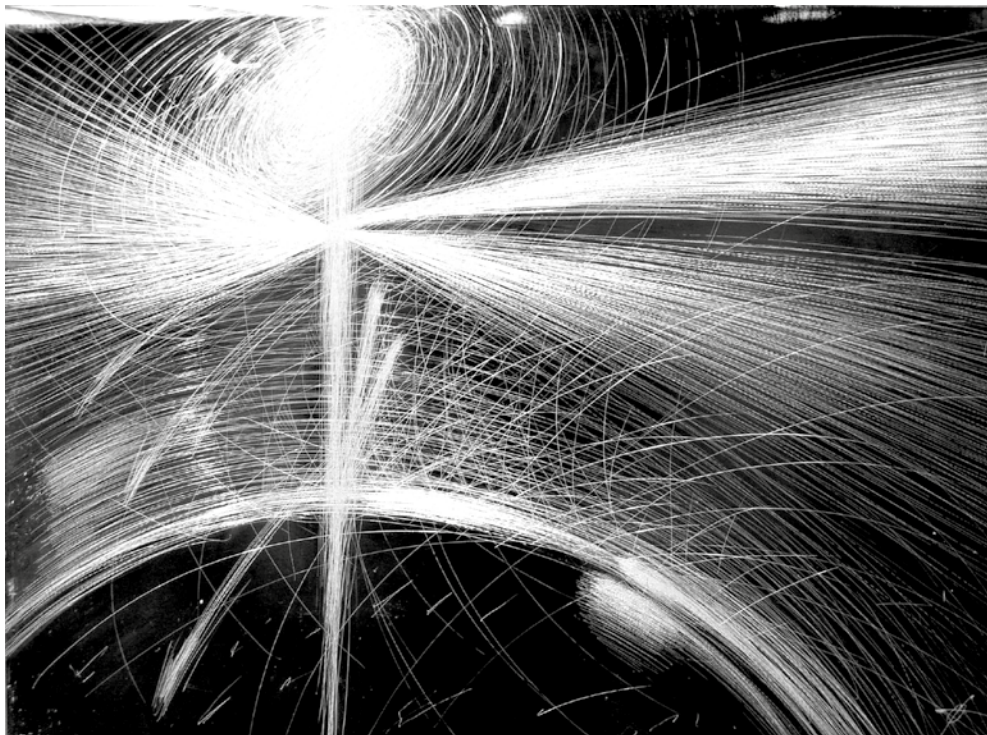
3

Ako môže autor cez výtvarné diela plniť úlohu „napominania hriešnikov“?

Pri tejto otázke mi napadá: „Kto z vás je bez viny, nech prvý hodí kameňom“. Kto má naň právo? Ved' všetci sme hriešni. Musel nám to pripomenúť sám Ježiš, a my aj cez umenie môžeme ohlasovať s láskou jeho milosrdenstvo; nie napomínať, ale možno poukazovať na naše omyly, slabosti, zakopnutia, biedy, pády, avšak vždy s pokorou na vlastných kolenách kajúcnika. Keď má výtvarník na prvom mieste v srdci Boha, vkladá ho podvedome do tvorby, z ktorej to vyžaruje. Každý má však iné vnímanie, iný stupeň sebareflexie. A tak sa stáva, že niekto posolstvo umeleckého diela aplikuje na seba, vstupuje do svojho vnútra, zamýšľa sa nad sebou a vlastným životom. Posúva ho to a ukazuje cestu. Niekto, naopak, nachádza v poukazovaní na naše slabosti prostredníctvom výtvarného diela hocikoho iného, len nie seba samého. Ak mám byť osobná, vo svojej tvorbe pracujem s fenoménom svetla, ktoré rytím „dolujem“ z tmavého podkladu na kovovej platni. Svetlo je v mojom ponímaní synonymom Boha, tma je hriech. Kto je vo Svetle, alebo ho aspoň hľadá, vníma svetlo. Kto je v duchovnej tme, vníma tmu. Kto túži po Bohu, túži po svetle. Moja túžba po Bohu je permanentná, preto obnažujem svetlo. Zasiachnutie lúčom svetla, ktoré človeka niekedy aj zraňuje, je opravdivým poznaním - osobnou prítomnosťou samotného Boha.

Za rozhovor ďakuje Mária Suríková

Foto: Mária Suríková. Dielo Svetlo kríža - Olga Šarinová (archív OŠ)

Žiak nie je nad učiteľa

„Žiak nie je nad učiteľa, ani sluha nad svojho pána, stačí, ak je žiak ako jeho učiteľ a sluha ako jeho pán.“ Spomenula som si na tieto slová Pána Ježiša z desiatej kapitoly Matúšovho evanjelia veľa krát, keď ma niekto v živote napomínal. Bolo to často práve vtedy, keď som - naopak - mala ukázať, čo som sa od svojich učiteľov naučila. A namiesto reklamy, ktorú som im mohla a aj mala svojím životom a skutkami vo svete urobiť, aby bolo viditeľné, že moji učители boli naozaj dobrí, som zlyhala... a sama som potrebovala napomenutie a vedenie.

Prvými mojimi učiteľmi boli moji rodičia. Ako ich „žiačka“ som sa snažila nesklať ich svojím životom, ale je pravda, že často som si o ich napomínaníach (ako typický žiak, čo si namýšľa, že je múdrejší ako učiteľ) myslela poza chrbát svoje. Bolo to neúprimné a nemalo to tak byť. No a teraz sa s niečím podobným stretávam, žiaľ, aj pri svojich vlastných deťoch. Je to ako bumerang, ktorý sa vám vráti.

Potom prišli učители v škole. Naša generácia mala pred učiteľmi v škole rešpekt, veď sme v prvej triede museli sedieť s rukami za chrbátom a v triede naozaj bývalo také ticho, že by tam aj mucha bolo počuť (čo už dnes iste nehrozí ☺). Aj v škole som sa snažila, ale čím vyšší ročník prichádzal, tým väčší pocit nadradenosti nad učiteľom ho, žiaľ, sprevádzal. Nie je tomu ani v dnešných časoch inak, celkom žiakom a študentom rozumiem, hoci to už úplne inak vnímam, keďže som na opačnej strane „bojového poľa“ ako v mladosti.

Na ceste životom sa zrazu objavili aj skúsení duchovní učители. Žiaľ, kto neposlúchal (alebo len naoko poslúchal) v živote svojich rodičov, resp. učiteľov v škole, je mu ťažko poslúchnuť i rady kňaza alebo iného duchovne múdreho človeka. Lebo ako existuje svetská pýcha vo svete, tak rovnako môžeme rýchlo „zakopnúť“ aj o našu duchovnú pýchu v duchovnom svete. Mnohí svätí spomínajú, že nie je nič horšie ako duchovne pyšný človek. Mnohokrát si vlastnú duchovnú pýchu uvedomíme až vtedy, keď niekomu sami chceme poradiť, ale on sa správa tvrdohlavo a vždy len po svojom.

Napokon, kto obide ľudskú múdrosť učiteľov tohto sveta, ale napriek svojej tvrdohlavosti hľadá poctivo pravdu, nájde toho Najväčšieho Učiteľa, Ježiša. Potom pochopí, že aby ho mohol nasledovať, musí sa najskôr vrátiť k tým vo svete, pretože v danom čase mu Ježiš poslal práve ich, aby ho viedli a vyučovali pravdy života.

Človeku niekedy naozaj trvá veľmi dlho, kým pochopí, že najskôr musí sám byť žiakom, aby mohol neskôr niekoho viesť, napomínať a usmerňovať. Ak sa týmto žiakom nestane z lásky a úprimne, ťažko môže očakávať, že on sám bude ako učiteľ či vychovávateľ v akejkoľvek oblasti života úspešný.

Text: Elena Blašková
Foto: Mária Melicherčíková

Prievidzské HODY

13. – 14.
augusta
2016

KASS
kultúra v Prievidzi

Program Prievidzskej farnosti

13. - 14. augusta 2016

PRIEVIDZSKÁ PŮŤ K NANEBOVZATEJ PANNE MÁRII v Roku milosrdenstva

SOBOTA 13. AUGUSTA 2016

- 16.30 Slávnostný sprievod z Kostola sv. Bartolomeja na Mariánsky vršok
- 18.00 Svätá omša - dekan Vladimír Slovák (Mariánsky vršok)
- 19.15 Akatist k presvätej Bohorodičke
- 20.00 Chvály - kapela Heartbeat
- 22.00 Svätá omša - Radovan Hasík, komunita Emanuel (Mariánsky vršok)
- 23.00 Adorácia

NEDEĽA 14. AUGUSTA 2016

- 07.30 Svätá omša - Ján Jáger (Mariánsky kostol)
- 09.15 Modlitba slávnostného ruženca (Mariánsky vršok)
- 10.00 Slávnostná svätá omša - Michal Zamkovský CSsR, misionár milosrdenstva (Mariánsky vršok)
- 16.00 Deň farnosti - športovo-oddychové popoludnie (SOŠ UL. T. Vansovej) súťaže pre deti, tvorivé dielne, guláš, futbalový zápas, hudobná skupina Necpalanka Spoločnosť priateľov detí z detských domov Úsmev ako dar / Deň otvorených dverí /

Počas sobotného a nedeľného programu bude možné v Mariánskom kostole prísť k sviatosti zmierenia

nedeľa 14. augusta 2016

16.00 - 21.00 h / Námestie slobody Prievidza

HODY PRI DYCHOVKE

Nedeľná hodová prehliadka dychových hudieb zakončená tanečnou zábavou.

- 16.00 - 17.00 h **MAGURANKA**
- 17.30 - 18.30 h **NADLIČANKA**
- 19.00 - 21.00 h **BOROVENKA**

MY novinky

BETA rádio pre celú republiku

WOW

PRIEVIDZSKO

codnes sk

RTV PRIEVIDZA

Keď sloboda odporuje pravde

Sloboda a pravda patria do skupiny najčastejšie privolávaných ideálov a hesiel, pomocou ktorých ľudia od vekov definujú svoj život a určujú jeho ďalšie smerovanie. Biblická príhoda o požití ovocia zo zakázaného stromu, ktoré má, podľa hada, umožniť ľuďom stať sa takými ako Boh a poznať dobro a zlo, no v skutočnosti bolo príčinou dedičného hriechu a vyhnania z raja (Gn 3), symbolicky ukazuje, že vzťah medzi pravdou a slobodou je kľúčovým problémom pre ľudskú existenciu.

Dnes poznáme obrovské množstvo definícií slobody, od materialistickej marxistickej predstavy, že sloboda je činením nevyhnutného, po egoistickú definíciu slobody ako naplňania vlastných túžob. Podľa kresťanskej vierouky jestvuje úzka súvislosť medzi slobodou a pravdou: „Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ (Jn 8, 31-32). Zároveň naznačuje, že hoci ľudský život je biologicko-psychicko-spoločensko-duchovným komplexom, riešenie tohto problému je predovšetkým teologické a týka sa hĺbky osobného vzťahu človeka s Bohom. Dnešné predstavy o pravde a slobode však majú prevažne spoločenský charakter a viažu sa na predstavy o spravodlivosti spoločenského a užšie politického usporiadania. No v konaní Ježiša Krista je vidno, že podstatou cesty k spravodlivosti nie je politická akcia, ale osobný duchovný rozvoj: nepriamo v tom, že ignoroval úlohu politického vodcu, ktorú Židia očakávali od Mesiáša; priamo zase, keď na otázku farizejov „Učiteľ, vieme, že vždy vravíš pravdu a podľa pravdy učíš Božej ceste. (...) Slobodno platiť cisárovi daň, či nie?“ odpovedal „Dávajte teda, čo je cisárovo cisárovi, a čo je Božie, Bohu.“ (Mt 22, 16-21) Východiskom kresťanskej cesty k reformám je teda hľadanie a poznávanie Božej vôle ako zdroja pravdy a plnenie si povinností.

Čo je hriech?

Moderné spoločnosti sa obracajú s otázkami o pravde na vedu. Moderná veda však riešenie tohto problému značne skomplikovala, keď pod vplyvom prijatia obmedzujúceho metodologického východiska, aby sa

vedecké zistenia zakladali výlučne na telesnozmyslovom dôkaze, vyhlásila otázku existencie Boha za nevedeckú (nedá sa vedecky potvrdiť ani vyvrátiť). Pomohla tak vytvoriť historicky nový verejný priestor pre tých, ktorí hlásali neexistenciu Boha alebo jeho smrť (v zmysle, že vyspelé ľudstvo už túto falošnú víziu „Pána stvorenia“ nepotrebuje). Tento (ateistický) postoj obsahuje aj presvedčenie o neexistencii hriechu v jeho nadprirodzenom zmysle, a následne aj o neexistencii absolútnej pravdy. V ateistickom poňatí sa hriech stáva metaforou pre spoločenskú nespravodlivosť a pod vplyvom prehľbujúceho sa individualizmu dokonca metaforou pre nevyužitú osobnú šancu. Podľa Katechizmu Katolíckej cirkvi (Spolok svätého Vojtecha, Trnava 1998, 1849) „Hriech je previnenie proti rozumu, proti pravde a proti správne svedomiu. Je to priestupok proti opravdivej láske k Bohu a k blížnemu, zapríčinený zvráteným lipnutím na určitých dobrách. Zraňuje prirodzenosť človeka a naruša ľudskú solidaritu.“ Kresťanský pojem hriechu vychádza z presvedčenia o reálnej existencii Dobra (Boha) a Zla (padlých anjelov) - nepovažuje ich teda len za myšlienkové výtvary ľudí, či symboly. Názory obyvateľov Slovenska na existenciu hriechu v náboženstvom poňatí podľa krajov ukazuje graf.

V tom istom výskume 44,8 % respondentov z Trenčianskeho kraja uviedlo, že Boh v ich živote „vôbec nie je dôležitý“ (najviac zo všetkých krajov; ďalšie poradie v tomto druhu odpovedí bolo nasledovné: Banskobystrický kraj 26,7 %; Nitriansky 18,2 %; Košický 14,7 %; Trnavský 13,7 %; Žilinský 13,0 %; Bratislavský 7,0 % a Prešovský kraj 5,7 % respondentov) (cit. d., s. 106).

Rezignácia z hľadania pravdy

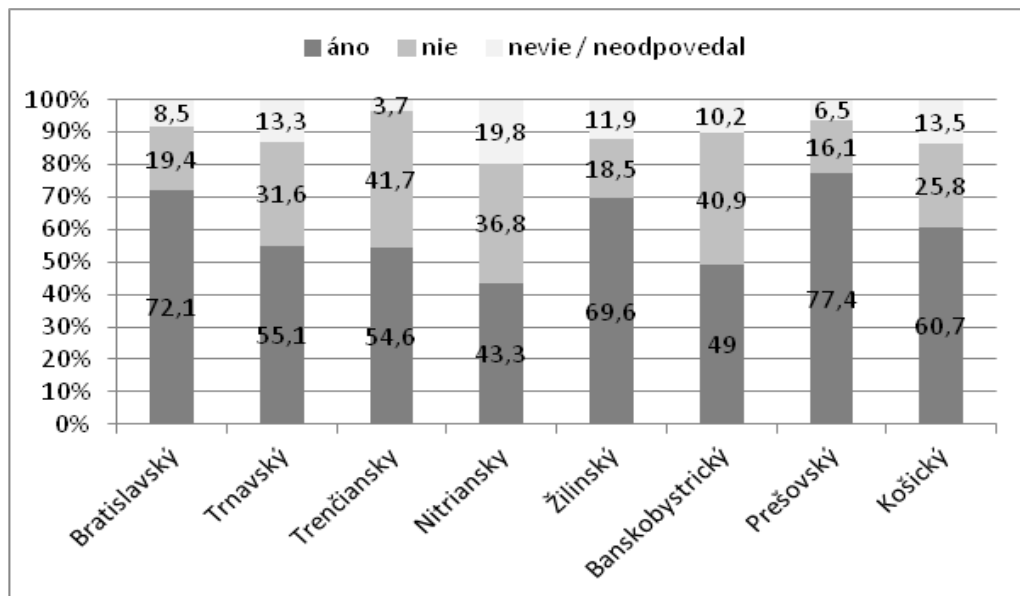
Aj keď sa to zdáloka netýka všetkých ľudí a skupín, v spoločensko-politickom priestore tzv. rozvinutých krajín sa náboženské zdroje etiky nepovažujú za spoločensky záväzné. V politických dokumentoch EÚ aj jednotlivých štátov sa síce vyskytujú odvolávky na náboženské ideály, ale je snaha stavať ich do pozície historického dedičstva, ktoré si zasluhuje úctu, lenže jeho úloha sa už skončila. Hlavným etickým princípom sa stal princíp tolerancie, ktorý neprotirečí kresťanskej viere (sám Boh dal človeku slobodu rozhodnúť sa, komu bude slúžiť), ale ukázal sa ako neschopný plniť etický úlohu posudzovať a viesť ľudské správanie.

V tejto súvislosti vzrastá význam otázky, ktorú si položili a vo vzájomnej korešpondencii sa ju pokúsili riešiť významný ateistický intelektuál s katolíckou výchovou Umberto Eco a kardinál Carlo Maria Martini - v čo verí ten, kto neverí? (U. Eco - C. M. Martini: *W co wierzy ten, kto nie wierzy*. Wydawnictwo WAM, Krakov 1998.) Pretože, ako na záver konštatuje kardinál Martini,

etika jednako potrebuje pravdu. Tento názor podporil aj E. Severino, podľa ktorého bez vzťahovania sa k pravde nemožno odsúdiť ani násilie. Bez pravdy je odsúdenie násilia len prejavom viery v jeho škodlivosť, rovnako ako násilník môže veriť v užitočnosť násilia. Zatiaľ čo vo vzťahu k pravde sa odsúdenie násilia ukazuje nie ako viera, ale ako múdrosť. (Tamže, s. 75)

Pre hľadanie spoločných etických východísk dal v tejto komunikácii významný podnet U. Eco, podľa ktorého je zdroj „(...) „viery“ ateistov, keďže vlastne oni, neveriaci v žiadnu nadprirodzenú inštanciu, nachádzajú jedinú hodnotu, jediný možný prameň etiky v idei Života a v pocite Života.“ (Tamže, s. 26) Pojem života, jeho pôvodu, ne/zmyslu a ne/smerovania sa stavia do centra etických diskusií. Ako kľúčový sa javí problém *prežívania zmyslu života*, ktorého subjektívny nedostatok môže byť pôvodcom hriechu až straty viery veriacich, alebo vyhľadávania extrémnych až smrtonosných zážitkov.

Mária Suríková

Graf: Viera v hriech (v %). Zdroj údajov: Z. Kusá - M. Zeman (eds.): *Výskum európskych hodnôt 2008 Slovensko*. Sociologický ústav SAV, Bratislava 2008, s. 100.

Milé deti!

Minulý mesiac sme vyhlásili súťaž, ktorá ešte stále pokračuje. Prípomíname vám jej zadanie:

1. súťaž: Snažte sa počas prázdnin urobiť čo najviac skutkov telesného a duchovného milosrdenstva. Keď sa vám podari nejaký urobiť, nakreslite mi o tom obrázok a napíšte (môžete aj s pomocou rodičov), o aký skutok ide a kedy ste ho urobili. Nezabudnite napísať svoje meno. Všetky svoje skutky si odkladajte a nakoniec si ich prineste v nedeľu 4. septembra na detskú svätú omšu do farského alebo piaristického kostola, prípadne pošlite naskenované alebo odfotené na adresu bartolomej@farapd.sk. Všetkých skutkov spolu je 14.

2. súťaž: Budete mať dva mesiace na to, aby ste sa spolu so svojimi rodičmi vydali na cestu okolo Slovenska a navštívili čo najviac kostolov, ktoré majú bránu milosrdenstva. Pri každej navštívenej bráne sa odfotíte a fotku pošlite na mailovú adresu bartolomej@farapd.sk do 4. septembra 2016. Ku každej fotke napíšte, ako sa volal kostol, ktorého bránou ste prešli, a napíšte aj dátum, kedy ste ho navštívili. Okrem toho, že si s rodičmi urobíte pekný výlet, môžete vy alebo vaši rodičia získať plnomocné odpustky pre seba, alebo pre duše v očistci. Všetkých brán je spolu na Slovensku 92.

A aby ste sa počas prázdnin nenudili, pridávame i štipku zábavy:

Príde kura do obchodu s elektrospotrebičmi a hovorí:

„Chcem si kúpiť televízor.“

„Aký?“ pýta sa predavač.

„To je jedno, ...“ (tajnička: 6 3 4)

redakcia

N	O	Ž	N	I	C	E	G	O	V	T	S	N	E	D	R	S	O	L	I	M
Í	A	T	R	I	E	D	A	S	P	Á	S	A	I	O	E	L	E	N	O	O
R	A	K	Ú	U	D	U	R	P	Ž	I	L	A	N	B	H	S	N	T	Č	D
O	K	Í	R	Ó	D	B	Z	O	U	H	I	V	E	R	O	A	O	Ť	A	L
T	B	N	K	A	V	O	Ó	M	R	Ú	N	O	P	O	L	R	Y	S	K	I
N	Y	N	A	Ô	Š	V	N	I	N	N	K	D	R	T	N	R	K	O	A	T
I	R	E	L	R	A	N	K	E	A	A	A	A	T	A	Í	Á	Í	N	T	B
C	Ť	D	O	V	L	Í	A	N	L	V	I	Ú	U	A	Č	V	N	M	E	A
D	S	B	O	Z	K	K	A	K	I	A	R	C	K	Ň	K	K	B	E	L	Y
O	O	Ň	Ô	K	A	Á	Í	A	S	A	A	Ž	Á	K	A	E	Y	J	K	B
B	N	V	V	M	O	D	Š	N	T	C	I	K	L	G	R	L	R	Í	A	A
Y	Č	O	Á	E	O	N	N	D	I	N	O	U	E	O	E	E	A	R	Ô	K
V	O	D	O	V	O	D	A	P	K	CH	K	P	K	S	I	R	U	P	O	N
A	T	I	Z	A	O	L	O	L	A	A	L	D	Y	T	R	N	G	E	K	L
T	U	Č	L	M	K	K	I	M	O	Ú	V	M	Y	A	K	R	O	N	O	P
E	K	I	O	Á	O	P	I	Í	C	S	Ú	R	E	P	R	Í	Z	A	O	A
L	S	V	Z	J	A	Z	V	A	V	A	Ť	U	M	U	Č	E	N	I	E	K

ABY, BOBOR, BOZK, CINTORÍN, ČAKATEĽKA, DÁMA, DENNÍK, DOBROTA, DOBYVATEĽ, DOKONALOSŤ, DOMOV, DUBOVNÍK, DUŠA, ELEN, GARŽÓNKA, JAZVA, KAPLNKA, KLUKA, KNIŽKA, KONGREGÁCIA, KÓD, KÔŇ, KÓRA, LEKVÁR, LES, LIPA, LUKÁŠ, LAN, MILOSRDENSTVO, MODLITBA, MOTOR, NEPRÍJEMNOSŤ, NOŽNICE, OKÁN, OKO, OPICA, POKOJ, PONORKA, PLÚCA, REHOĽNÍČKA, REPRÍZA, RUDO, RÚNO, RÚRKA, RYBKA, RYBNÍK, RYS, RYTIER, SILA, SIRUP, SKUTOČNOSŤ, SLINKA, SPÁSA, SPOMIENKA, SVOKOR, ŠARKAN, TRIEDA, TÚRA, ŤAVA, UMUČENIE, UTRPENIE, ÚMYSEL, ÚNAVA, VODA, VODIČ, VODÍK, VODOVOD, VÔL, ZÁKLAD, ZIMA, ŽILA, ŽURNALISTIKA

Malé dievčatko a veľa lásky

Už dávnejšie som si všimla v našom kostole malé šesť až sedemročné dievčatko. Chcem hneď na začiatku podotknúť, že nie kvôli viditeľnému Downovmu syndrómu. To mi totiž vôbec neprekáča... Práve naopak. Zaujala ma svojou neskrývanou detskou milotou, povedala by som, že až odovzdanosťou. Má svoj svet - a vidieť, že v tom svete je veľa lásky.

Skrátka, nedalo sa mi prehliadnuť toto vzácne a milé stvorenie. Verím, že aj Boh sa na ňu usmeje, keď ju vidí, ako doslova cupká tento malý, rozprávkový šaško na špagáte k oltáru. Na hlavičke sa jej pritom často neposlušne nadhadzuje miniatúrna palma z vlasov a nôžky splietajú kroky do tanečného krokového vrkoča. Dokonca aj mne sa objaví na tvári letný úsmev, keď ju len tak po očku pozorujem.

Maminka ju, ako sa patrí na dievčatko, veselo a rozihrano oblieka. Dokonca nezabúda ani na módne doplnky. Či je to farebná spona vo vlasoch, slušivá, kvetinková čelenka, bodkované pančucháče, či na pleci prehodená malá kabelka - neoddeliteľná súčasť malých dám ☺.

Chcem vám však povedať, milí čitatelia: Má starostlivú maminku. A teraz nemám na mysl iba ten vonkajší prejav. Posúďte sami...

Zatiaľ čo rodičia zostanú s jej sestričkou stáť vzadu v kostole, ona cupká pekne pred oltár. Patrične s úctou pokľakne na kolienko, dôkladne sa prežehná, ukloní sa pred krížom, napravi si dioptrické okulia-

re, čo sa jej vždy šibalsky zošmyknú z malého nošteka - a to všetko bez asistencie maminky či ocka, pretože k oltáru poväčšine vykračuje sama. Má tam „vyárendované“ svoje miestečko. A ak sa aj stane, že je lavica zdanlivo obsadená, všetci sa obetavo a chápujú potlačia a ona sa pohodlne usalaší medzi nimi. Vyberie si z kabelky detskú modlitebnú knižku, kabelku precízne uloží vedľa seba a v tichosti bez akéhokoľvek vyrušovania čaká na začiatok omše.

Občas sa stáva, že keď rodičia po prijímaní kráčajú vedľa nej pred lavicami, vystrie rúčku, vyčarí úsmev a ich prsty rúk sa na okamih navzájom dotknú... Evokuje to vo mne výjav v Sixtínskej kaplnke... Letný dotyk Boha a človeka. Ja by som tam domalovala aj dieťa ☺. Vidím v tom krásnu a dojmavú symboliku, hoci sa nedívam dohora na fresku vo Vatikáne.

Táto krása sa odohráva u nás, v dedinskom kostolíku.. Je tu Boh, človek a dieťa. Prítomní v naplnení - v láske.

Veronika Hoffmannová

Spomienka

„Boh je láska. Kto zostáva v láske, ten zostáva v Bohu a Boh zostáva v ňom.“

Dňa 5. augusta 2016 uplynie 13 rokov, čo si Pán povolal k sebe nášho drahého manžela, otca, dedka, brata, švagra, uja a strýca **Milana Majtenyihó**.

Mal srdce veľké a preplnené láskou, ktorú trpezlivo rozdával okolo seba. Odmeň ho, Pane, svojím milosrdenstvom, večnou blaženosťou a nekonečnou láskou. Odpočinitie večné daj mu, Pane, a svetlo večné nech mu svieti.

Vyprosujú manželka a deti s rodinami.

Pripomínal, čo je správne

Svätý Tomáš Morus

Jozef Ratzinger vo svojom Úvode do kresťanstva píše, že hlad, láska a moc sú sily, ktoré hýbu svetom. No ak si z nich človek urobí „boha“, stáva sa ich otrokom. Práve túto skutočnosť odmietal vidieť anglický kráľ Henrich VIII. A obeťou jeho zaslepeného pohľadu sa okrem iných stal i významný učenec Tomáš Morus.

Tomáš Morus sa narodil 7. februára 1477 v Londýne. Pochádzal z rodiny sudcu. Napriek bohatstvu dostal veľmi jednoduchú a prísnu výchovu a zároveň dôkladné vzdelanie. Stal sa právníkom.

Usilovný i zbožný

Už ako študent bol Tomáš veľmi usilovný. Spával iba štyri až päť hodín. Denne chodieval na sv. omšu a často pristupoval ku sviatostiam. Zároveň navštevoval chudobné štvrte a podporoval tých, ktorí to najviac potrebovali.

V 23 rokoch začal Tomáš pracovať ako právnik a už ako 25-ročný bol zvolený za poslanca Dolnej snemovne parlamentu. Bol precízny, bystrý, presvedčivý a zároveň nestranný. Mal veľký zmysel

pre humor. Jeho priateľ Erazmus Rotterdamský o ňom povedal, že by rozosmial aj ťavu.

Napriek úspechom v práci Tomáš stále uvažoval, či nemá duchovné povolanie. Istý čas strávil v tichu kartuziánskeho kláštora, napokon sa však rozhodol pre rodinný život.

Šťastná rodina

V roku 1503 sa Tomáš oženil s Janou Coltovou, s ktorou mal štyri deti. Po jej smrti si vzal za ženu o sedem rokov staršiu vdovu Alicu Middletonovú. Jeho rodinný život bol veľmi šťastný. Tomášovi záležalo na tom, aby jeho blízki žili v spoločnosti s Bohom, no zároveň aby nezanedbávali svoje vzdelanie. Dievčatá v tom postavil na jednu úroveň s chlapcami, čo bolo v tej dobe veľmi nezvyčajné.

Sám vstával o druhej ráno, aby mal dostatok času modliť sa a študovať. Potom odchádzal na sv. omšu a následne sa venoval svojej úradníckej práci. Okrem úlohy poslanca plnil Tomáš aj úlohu zmierovacieho sudcu. Napísal viaceré významné diela, z ktorých sa najznámejším stala *Utópia* - predstava o neexistujúcom ideálnom štáte, obsahujúca kritiku vtedajšej doby.

Kráľovský kancelár

V roku 1529 vymenoval kráľ Henrich VIII. Tomáša za kráľovského kancelára. To znamenalo, že Tomáš získal po kráľovi najvyššie postavenie v krajine. Túto funkciu prijal len s nevôľou. Ako však v tom čase napísal, „*nesmiete opustiť loď v búrke len preto, že nedokázate ovládať vietor. To, čo nemôžete zmeniť*“

na dobré, musíte urobiť tak málo zlým, ako sa len dá.“

Spočiatku spolupráca Tomáša s kráľom fungovala. Okrem iného spoločne napísali spis i *Obrana siedmich sviatostí*, ktorým bránili katolícku náuku pred názormi reformátora Martina Luthera. Pápež Lev X. za toto dielo kráľovi Henrichovi udelil titul „Defensor fidei“ (Obranca viery). Všetko sa však začalo meniť, keď kráľ začala čoraz viac ovládať túžba po ženách a moci.

Rozvod nie

Henrich VIII. sa z politických dôvodov musel oženiť s Katarínou Aragóňskou, vdovou po svojom bratovi. Mali spolu dcéru, ale on túžil po dedičovi trónu. Popri manželke si užíval aj s milenkami. Jedna z jeho „vyhliadnutých žien“, Anna Boleynová, vyhlásila, že je ochotná byť kráľovou ženou, ale milenkou nie. Kvôli nej začal Henrich hľadať spôsob, ako sa s Katarínou rozviesť. Narazil však na odpor pápeža - a nielen na jeho. Keď žiadal o radu Tomáša Mora, dočkal sa odpovede, akú počuť nechcel: *„Podľa Svätého písma nie je dovolené za života prvej manželky uzavrieť manželstvo s inou ženou.“*

Priepasť medzi Tomášom a kráľom sa prehlbovala. Henrich VIII. sa dal duchovenstvu vyhlásiť za „ochrancu a hlavu Cirkvi v Anglicku“ a čoraz viac si osvojoval praktiky nepriateľov Cirkvi. Kvôli narastajúcim rozporom v roku 1532 Tomáš požiadala o prepustenie z úradu kancelára. Kráľ jeho žiadosti vyhovel. Tomáš sa tým dostal do značnej biedy, pretože stratil stabilný príjem.

Henrich VIII. sa napokon i bez súhlasu pápeža s Katarínou rozviedol a oženil sa s Annou. Hoci Tomáš dostal osobnú pozvánku na korunováciu novej kráľovnej, svojím postojom dal najavo, čo si myslí - korunovácie sa nezúčastnil. Kráľ sa však nevzdával. Po tom, čo pápež vyhlásil jeho nové manželstvo za

neplatné a uvalil naňho cirkevnú kľiatbu, dal sa parlamentom vyhlásiť za hlavu Cirkvi v Anglicku a prisvojil si všetky práva, patriace dovtedy pápežovi (tzv. supremačný akt). Každý naň musel zložiť prísahu - a kto sa nepodriadil, čakal ho prísny trest.

Vytrval do konca

Pred Tomášom bola ťažká voľba. Mohol ako iní prisahať falošne, aby si zachránil život. Vedomý si svojej morálnej autority nielen v Anglicku, ale i vo vedeckých kruhoch Európy, si však uvedomoval, že neposlúchnutím hlasu svedomia by dal spoločnosti zlý príklad. Rozhodol sa teda vytrvať.

Kráľ sa Tomáša rozhodol zlomiť najskôr väzením. V Toweri strávil jeho odporca 15 mesiacov. Spočiatku bolo väznenie menej prísne, Tomáš mohol prijímať návštevy i písať listy. Keď sa však stále nedal presvedčiť, kráľ mu väzenie sprísnil. A napokon ho postavil pred súd, kde už bol rozsudok vopred určený - smrť. *„Súd uznal za dobré a správne, aby som umrel za svoje presvedčenie, ktoré vychádza z môjho svedomia,“* hovorí Tomáš Morus v historickom románe *Umri, blázon!* od Karla Zuchardta (Tatran, 1976). *„Musím priniesť obeť svojho tela, aby som neutrpel škodu na duši.“*

Tomáš Morus bol popravený 6. júla 1535. Jeho smrť pobúrila celý vtedajší kresťanský svet. Za svätého bol vyhlásený v roku 1935 spolu s Jánom Fisherom a ďalšími viac ako 50 anglickými mučeníkmi toto obdobia, ktorí sa taktiež stali obeťami ctibažnosti a neviazaného života Henricha VIII.

Kráľ bol napokon ženatý päťkrát. Dve zo svojich žien dal kvôli nevere tiež popraviť.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

Kamil Mečiar: *Životy víťazov 2*; www.smn.sk

Obrázok: www.citay-slavnych.sk

Farská kronika od 26. júna do 22. júla 2016

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Mário Lakatoš
Timea Lacová
Mária Lilien Bališová
Bianca Vijteková
Lubomír Pekár
Samuel Barbierik
Michaela Hrabovská
Sára Eliška Mokošová
Michal Janák
Sára Vicanová
Félix Pavol Beňadik
Gréta Kucmanová
Vanesa Argyusiová
Alica Balážová
Gabriela Kotianová
Jana Lago
Markus Piš

Manželstvo uzavreli:

Milan Sojka a Floriana Skorulská
Marcel Belovič a Kristína Melicherčíková
Róbert Piš a Lenka Bridová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:**

Michal Svitek, 49 r. (26.5.2016)
Jaroslav Bevelágu, 68 r.
Eva Hutárová, 75 r.
Gabriel Schlossár, 75 r.
Ľudovít Varga, 77 r.
Františka Žideková, 88 r.
Juliana Čičmancová, 79 r.
Dominika Pálešová, 76 r.
Jozef Repka, 68 r.
Mária Gajdošová, 79 r.
Terézia Molnárová, 95 r.
Eva Marečková, 63 r.
Anna Juhásová, 77 r.
František Junás, 63 r.
Magdaléna Bartovičová, 75 r.
Eva Luluhová, 68 r.
Cecília Matiašková, 75 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v B.B. č. 1127/98

Vydáva:
Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com

Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Vladimír Slovák, Dušan
Rončák, Marián Husár, Elena Blašková,
Anna Gálová, Mária Melicherčíková,
Mária Suríková, Zuzana Škrinárová

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01,
web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1 - Mária Melicherčíková
str. 2 - Martina Stančíková
str. 3, 12, 13 - Silvia Kobelová
str. 31 - Ján Hríb SchP
str. 32 - Peter Melicherčík, Martina
Suváková, Alojz Vlčko

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.
Náklady na tlač:
cca. 0,40 €

Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Tábor detí z piaristickej školy v Skalke pri Kremnici, 10. - 16. júla 2016

Skautský tábor, Horná Ves, 17. - 31. júla 2016

